

HALKIN KURTULUŞU'NUN (TDKP) DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ ÖRGÜTLENMESİ

7 Ekim 2026

Yıldırım Koç

Halkın Kurtuluşu'nun 1978-1980 yıllarında gerçekleştirmeye çalıştığı Devrimci Sendika Muhalefeti örgütlenmesi, Komünist Enternasyonal'in 1928 yılındaki 6. Kongresi ve 1929 dünya buhranı sonrasında geliştirilen ve 1935 yılındaki 7. Kongre'de "sekte" bulunup terk edilen bir sendikal stratejidir.

Komünist Enternasyonal ve Sendikalar Kızıl Enternasyonal (Profintern) Belgelerinde DSM

Komünist Enternasyonal'in (Komintern, III. Enternasyonal) çeşitli belgelerinde 1929 yılından başlayarak "devrimci sendika muhalefeti" konusunda açıklama ve kararlar yer almaktadır.

Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi Batı Avrupa Bürosu'nun 18 Mayıs 1929 günlü açıklamasında yapılması gereken işler arasında, "Parti ve kızıl sendikalar, devrimci sendika muhalefeti ve sempatzan örgütler için geniş çaplı bir üye kazanma kampanyası yürütmek" bulunuyordu. (Jane Degras, *The Communist International, 1919-1943, Documents, Vol.III, 1929-1943*, Royal Institute of International Affairs, İngiltere, 1971;31)

Komintern Yürütme Komitesi'nin 1 Temmuz 1929 günlü toplantısında şöyle deniyordu: "Aynı zamanda tüm taraflar, reformist sendikalardaki komünistlerin ve devrimci sendika muhalefetinin faaliyetlerini büyük bir kararlılıkla artırmalı ve ikili işçi örgütlerinin bulunduğu her yerde kızıl sendikaları güçlendirmek için enerjik bir şekilde çalışmalıdır." (Degras, 1971;51)

Komintern Yürütme Komitesi'nin 1929 yılı Temmuz ayındaki toplantısında alınan "Ekonomik Mücadele ve Komünist Partilerinin Görevleri" başlıklı kararda şöyle deniyordu:

"Devrimci sendikal muhalefetin, özellikle Polonya ve Almanya'da, birleştirilmesi gerektiği doğrudur, ancak yine sekterce bir hata yapıldı; devrimci sendikal muhalefet yeni sendikalara dönüştürüldü ve sonuç olarak reformist sendikaların büyük üye kitlesinden izole kaldı."

"Sendika bürokrasisi işçilerin belirli kesimleri arasında hâlâ etkili olsa da, devrimci sendikalar ve devrimci sendika muhalefeti, reformist sendikalara mensup işçilerin büyük kitlelerini giderek daha fazla kazanıyor. Bu durum, reformist sendikalardaki komünistlerin görevlerini de önceden belirliyor: Bu sendikalardan çekilmek değil, kendilerini proletaryanın sınıf mücadelesinin başına yerleştirerek, reformist sendikaların sıradan üyelerinin devrimcileşme sürecini hızlandırmaya her şekilde katkıda bulunmak."

"Bu ülkelerdeki bir diğer eksiklik ise, devrimci sendika muhalefeti'nin yeni taktiklerini uygulamaktan korkmalarıdır; zira bu taktiklerin reformist sendikalar içindeki konumlarını zayıflatacağına inanmaktadırlar." (Degras,1971;53,55)

Komintern'in 1930 yılı Aralık ayında fabrika hücrelerine gönderdiği bir yazıda şöyle deniyordu:

"Kabul edilen kararda, kongrenin 'Batı Avrupa'daki Sendikalar Kızıl Enternasyonal'i'nin (Profintern,YK) strateji ve taktiklerinde bir dönüm noktası' olduğu belirtildi. Kongre, 'Almanya ve Polonya'daki devrimci sendika muhalefeti'nin 'reformist sendikalara katılın' sloganından vazgeçme kararını' onayladı. Sınıf mücadelesinin liderliğini devralmaya hazırlık olarak, durumun gerektirdiği her yerde 'paralel kızıl sendikalar' kurulacaktı. Reformist liderler ve kitleler arasında artan bir düşmanlık vardı; devrimci sendikalar, 'işçi sınıfının en tehlikeli düşmanı' olan Amsterdam'ın (Amsterdam Enternasyonal'i,YK) tamamen yenilgiye uğratılması için 'en iyi silah'tı. Sendikalar Kızıl Enternasyonal'i sendikalarının olmadığı yerlerde, sendika muhalefeti güçlendirilmeliydi. 'Sendikalar Kızıl Enternasyonal'i taraftarları, fabrikalarda muhalefet grupları oluşturmak ve devrimci sendika muhalefeti'nin yerel ve merkezi örgütlenmesini güçlendirmek için adımlar atmalıdır.' (Degras,1971;143)

Komintern Yürütme Komitesi'nin 1932 yılı Eylül ayında "Ekonomik Grevler ve İşsizlerin Mücadelesinin Dersleri" konusundaki kararında devrimci sendika muhalefeti konusunda özel bir bölüm yer alıyordu:

"KIZIL SENDİKA MUHALEFETİNİN ÇALIŞMALARINDAKİ BAŞARILAR VE EKSİKLİKLER

"Örgütlü ve örgütlenmemiş işçileri kucaklayan bir örgüt olan Devrimci Sendika Muhalefeti, Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi'nin on birinci toplantısından bu yana birçok ülkede bir dizi başarı elde etti. Bununla birlikte, siyasi ve örgütsel olarak, işçi kitlelerinin giderek büyüyen devrimci yükselişinin gerisinde kalmaya devam ediyor.

"Tüm Devrimci Sendika Muhalefetlerinin temel görevi, örgütlü ve örgütlenmemiş işçileri sınıf mücadelesi temelinde birleştirmek, bağımsız olarak ekonomik mücadeleler yürütmek, reformist, Katolik ve benzeri sendikalarda çalışmak, hain sendika bürokrasisini sendika üyeliğinin kitlesinden izole etmek ve komünist partileri kitlelerle birleştirecek bir kitle örgütü kurmaktır.

"Devrimci Sendika Muhalefetleri'nin en büyük zayıflığı, birkaç istisna dışında, fabrikalarda gruplar oluşturamamış olması, sendikalarda kötü çalışmış olması, reformist, Katolik vb. sendikaların tüm kollarında örgütlenmesini kuramamış olması ve çoğu durumda örgütlü ve örgütsüz işçilerin kapitalist saldırıya karşı mücadelesinde önderlik edememiş olmasıdır.

"Giderek büyüyen devrimci yükselişin ve reformist sendika bürokrasisine karşı kitle hareketinin dalgasında, Devrimci Sendika Muhalefetleri, bağımsız Kızıl sendikaların kurulması için kaldıraç ve örgütsel temel haline gelmelidir." (Degras,1971;236)

Komintern Yürütme Komitesi'nin 1934 yılı Kasım ayında yaptığı açıklamada, Almanya'daki çalışmalara ilişkin bir özeleştiri yer alıyordu: "Almanya'da benimsenen çizgide, tüm ülkelerde devrimci bir sendikal muhalefet kurmaya çalışmak tam bir hataydı." Almanya'da doğrudur, ancak Almanya Genel Sendikalar Birliği'nde işe yaramaması KPD'ye (Almanya Komünist Partisi,YK) büyük zarar verdi. (Degras,1971;336-337)

1929 yılından başlayarak uygulanan “devrimci sendika muhalefeti” oluşturmak politikası, Komintern politikalarında köklü bir değişikliğin yaşandığı 7. Kongre’de sekte bulunarak terk edildi. Sendikalar Kızıl Enternasyonal Profintern de 1937 yılında tasfiye edildi.

Komintern Yedinci Kongresi’nin 1 Ağustos 1935 tarihinde aldığı kararlardan birinde şöyle deniyordu: “Sekte hatalar arasında şunları sıraladı: işçilerin çoğunluğu işe döndükten sonra greve devam etmek; grev çağrısı yapmadan önce çoğunluğun onayını almamak; örgütlü işçilerin (örgütlenmemiş ve işsizlere karşı) ve reformist sendikaların önemini hafife almak; sendika bürokrasisinin teklici iddialarını yok etmek doğrudur, ‘ama yine sekte bir hata yapıldı; devrimci sendika muhalefeti yeni sendikalara dönüştü ve sonuç olarak kendini izole edilmiş buldu’.” (Degras,1971;350)

Bu politika doğrultusunda en önemli girişim, 1929 yılında Almanya’da gerçekleştirildi. Almanya Komünist Partisi, işçilerin büyük bölümünü temsil eden ADGB’ye (Almanya Genel Sendika Birliği) karşı Devrimci Sendika Muhalefeti (Revolutionäre Gewerkschafts-Opposition, RGO) kurdu.

Almanya’da 1978 Yılında Kurulan Devrimci Sendika Muhalefeti Hareketi

Komünist Enternasyonal’in 1935 yılındaki Kongresi’nde kabul edilen programlar sonrasında önemli bir ülkede “Devrimci Sendika Muhalefeti” hareketi görülmedi. 1978 yılında ise, Federal Almanya’daki Alman Sendikalar Birliği’ne (DGB) karşı bir muhalefet örgütlenmesi gündeme geldi. Örgütlenmenin kuruluş bildirgesi aşağıda yer almaktadır:

“Kuruluş Bildirisi

“İşçi arkadaşlar!

“Biz Batı Almanya ve Batı Berlin’den işçiler ve memurlar birleştik ve Revolutionäre Gewerkschaft Opposition (RGO) Devrimci Sendika Muhalefeti’ni (DSM) kurduk. Mücadeleci ve sınıf bilinçli sendikacılar olarak şu düşüncedeyiz: Şimdiye kadarki durum artık böyle devam edemez.

“Senelerden beri ücret anlaşmaları fiat arttırmalarını karşılamıyor. Akordların yükselmesi, ücret gruplarının düşürülmesi, kısa çalışmalar, birçok işçi arkadaş için ücret kayıplarını daha da arttırdı.

“İşsizlik gittikçe daha ezici bir problem haline geliyor. İşçi sayıları düşürülüyor, kitle halinde işten çıkarılmalar oluyor, işyerleri kapatılıyor. İşverenlerin istekleri doğrultusunda milyonlarca işyeri yok edilmek isteniyor.

“İşyerlerindeki baskılar işverenler tarafından sürekli artırılıyor. Bu baskıların sonuçları ise şunlardır: İşten sonra aşırı bir yorgunluk, iş hastalıkları, erkenden emekli olmak, sağlığımızın bozulması.

“Bu gerçekler sık sık övülen ‘sosyal ekonomiyi’ belirlemektedirler. İşçiler ve memurlar için gerçekler şöyledir: Sömürü işverenler tarafından sürekli artırılıyor, yaşama düzeyi sistemli olarak düşürülüyor, işçilerin onlarca seneler içinde mücadeleyle elde ettikleri tüm haklar adım adım kısıtlanıyor. İşverenler de gittikçe zenginleşiyorlar. Sömürü düzeni için esas olan insan değil, işverenlerin kârlarıdır. (...)

“İşte, son senelerdeki gelişmeler işçi hareketinin eski bir tecrübesini yeniden doğruladı: İşverenler kendiliğinden işçilere hiçbir şey tanımıyorlar. Çünkü en küçük bir taviz bile onların kârlarının azalmasını ifade ediyor. Ancak kararlı bir sınıf mücadelesi ile işçiler çıkarlarını ve taleplerini işverenlere kabul ettirebilirler. (...)

“Biz yeni bir sendika değiliz. Biz, mücadeleci sendikacılar olarak bir tarafa çekilip, meydanı boş bırakırsak bu ancak sendika ağalarını sevindirir. Çünkü, DGB’nin (Alman Sendikalar Birliği,YK) işçilere karşı yaptığı sayısız ihanetlere rağmen, işçiler ve memurlar arasında onun gerici niteliği hakkında yeterli bir berraklığın olmaması ve DGB yönetimiyle tüm bağların kesilmesi gerektiğinin kavranmaması bir gerçektir. (...)

“Bu şartlar altında yeni sendikaların kurulması yeterli bir tabana dayanamaz. Yeni sendikaların kurulması bu şartlar altında ancak küçük sayıda mücadeleci işçilerin kendi tekkelerini açmasını, öbür tarafta işçilerin ve memurların çoğunun gerici DGB yöneticilerinin etkisi altında kalmasını ifade eder. Böyle bir adım, gerekli olan işçi sınıfının devrimci birliğini kesinlikle geliştirmez. Aksine yeni bölünmelere ve yeni kargaşalıklara yol açar.

“Sınıf bilinçli sendikacıların bugünkü görevleri nedir? İşverenlerin gücüne karşı işçilerin pekişmiş cephesi dikilmelidir. DGB sendikaları içinde ise ihanete karşı ve işçilerin ve memurların talepleri için varolan geniş hareket daha da geliştirilmelidir. İşyerlerinde gerici DGB yöneticilerinin ve onların uşaklarının etkileri kırılmalıdır. İşçilerin ve memurların, DGB’nin grev kırıcılığına ve mücadeleleri sabote etmesine karşı direnmeleri ve çıkarları için mücadeleyi kendi ellerine almaları teşvik edilmelidir.

“DGB ağaları ve kapitalistlerin işçi hareketi içindeki diğer uşakları RGO’ya ‘bölücüler, sendika düşmanları’ diye bağırıp çamur atıyorlar. Bizim buna cevabımız ise şöyledir, gerçek bölücüler sizsiniz, sizler sendikal mücadelenin ve işçilerin birliğinin en azgın düşmanlarıdır.

“İşçilerin birliği ancak ve ancak işçilerin çıkarları temelinde oluşturulabilir. Siz ise bu temeli çoktan terk ettiniz. Sizler işverenlerin çıkarlarını savunuyorsunuz ve bu nedenle işçi sınıfının birliği ancak işverenlere ve sizlere karşı yürütülen çetin mücadele içinde gerçekleştirilebilir.

“DGB sendikacıları içinde ağalarının ihanetine karşı muhalefeti örgütleme, işyerlerinde taleplerimiz için örgütlü olarak mücadele etmek, işte bu RGO’nun izlediği yoldur. Patronlara ve ağalara karşı işçilerin birliği! Derken biz bunu kastediyoruz.

“Alman ve yabancı işçiler, kadınlar, erkekler, yaşlılar, gençler, sendika üyeleri, ihraç edilenler ve örgütsüzler tüm bunların kapitalistlere karşı verdikleri mücadelenin çıkarları tektir, bunların arasında bölünmeler olmamalıdır. RGO tüm bunları saflarına çağırıyor. RGO’YA ÜYE OL!” (*RGO’nun Kuruluş Belgeleri, 25-26.11.1978’de Paderborn’daki Kuruluş Kongresinde onaylandı, Kassel-Obervellmar, 1978*)

Federal Almanya’da 1978 yılında kurulan Devrimci Sendika Muhalefeti örgütlenmesinin tüzüğünde örgütün görevleri ve hedefleri aşağıdaki gibiydi:

“RGO (Devrimci Sendika Muhalefeti) Tüzüğü (27 Kasım 1978 tarihinden geçerli)

“Madde 2. RGO’nun Görevleri ve Hedefleri.

“RGO bir sendikal mücadele örgütüdür. O işverenlere karşı işçilerin, memurların çıkarlarını gerçekleştirmeye çalışır. RGO bir sendikal muhalefet grubu olarak, DGB içinde onun gerici yönetimine, onun kapitalistlerle uyum içinde çalışmasına, işverenlerin uşakları DGB ağalarının denetiminde ve yönetimindeki DGB aygıtına karşı mücadele eder. RGO işçilerin ve memurların birliği için sendikal mücadeleyi bölenlere karşı mücadele eder.

“RGO işçi ve memurların çıkarlarını savunmayı görevlerinin başına koyar. Bunu yaparken, işçi sınıfının sömürü ve baskıdan gerçek kurtuluşunun ancak sosyalizmle olacağı bilinciyle hareket eder.

“En başta RGO’nun şu görevleri vardır:

“1. O, DGB sendikaları içinde, DGB yönetiminin izlediği işverenlerle işbirliği politikasına karşı mücadele eder. İşçi sınıfının çıkarlarına uygun, işverenlere karşı kararlılıkla sürdürülecek bir sendikal mücadeleyi savunur. Öte yandan, DGB sendikaları içinde sendika üyelerinin haklarını ve taleplerini savunarak, milyonlarca sendika üyesini işçi düşmanı olan DGB yönetimi ve onun tarafından denetlenen sendika aygıtına karşı birleştirmek için mücadele eder.

“2. İşçilerin ve memurların işyerlerindeki verdikleri mücadeleyi yaygınlaştırmak, desteklemek ve örgütlemek.

“3. İşyerlerinde ve toplumda özgürce siyasi ve sendikal faaliyetin yürütülmesi için mücadele eder. RGO, sendikal mücadeleyi bastırmaya yada engellemeye çalışan, devlet ve işverenler tarafından geçmişte gerçekleştirilen ve yine şimdi gerçekleştirilmek istenen tüm kanunlara ve bu tür tedbirlere karşı mücadele eder. RGO özellikle işçi sınıfının tamamen özgürce örgütlenme hakkını, grev hakkının tamamen gerçekleştirilmesi, lokavtın genel olarak yasaklanmasını ve gerici işyeri Ana Kanununun ve Personel Temsilciliği Kanununun kaldırılmasını talep eder.

“4. Bir dayanışma kasasının oluşturulması, bu kasada biriken parayla mücadelede işçilerin, memurların talepleri için faaliyet gösterdiklerinde zarar gören işçi arkadaşlar desteklenmelidir.

“5. RGO, işçilerin sınıf bilincinin yükselmesi ve dayanışma ruhunun gelişmesi için açıklayıcı ve kavratıcı çalışmayı gerekli görür.

“6. RGO eğitim çalışmaları yürütür.

“7. RGO hukuki olarak bir danışmanlığı özellikle iş ve sosyal konularda gerekli görür.

“8. RGO, Almanya’nın dışındaki işçilerin mücadelelerini, ‘onların mücadelesi bizim mücadelemizdir’ ilkesinden hareket ederek dayanışma ruhuyla destekler ve yurt dışındaki eşit ilkelere sahip olan sendikal örgütlerle proleter enternasyonalizmi temelinde ortak çalışır.”

Tüzüğe göre, (Madde 3), “RGO’nun tüzüğünü kabul eden her işçi, çırak, memur ve devlet memuru RGO’ya üye” olabiliyordu.

Federal Almanya’daki bu gelişme, Halkın Kurtuluşu tarafından yakından takip edildi.

23 Ekim 1978 tarihli Halkın Kurtuluşu’nda, “Federal Almanya’da Devrimci Sendika Muhalefeti” başlıklı haberde, şu bilgi veriliyordu:

“DSM (RGO) Federal Almanya çapında bir örgüt olarak inşa ediliyor.

“Federal Almanya’da DGB (Alman Sendikalar Birliği) içinde komünistlerin (KDP/M-L’nin) önderliğinde kurulan Devrimci Sendika Muhalefeti (RGO) örgütlenme alanında bugün yeni bir aşamaya gelmiştir.”

“DSM Haberleri kasım ayından itibaren Türkçe olarak da yayınlanacak.

“Altı aydan bu yana yayınıni sürdürmekte olan DSM (RGO) Aylık Haber Dergisi Kasım ayından itibaren Türkçe olarak da yayınlanacaktır.

“DSM Haberlerinin Türkçesi, diğer konuların yanı sıra Almanya’da bulunan Türkiyeli işçilerin sorunlarına özel bir yer verecektir.

“Bu sayede daha geniş işçi yığınları DSM’nin amaçları ve mücadele programı konusunda daha çok bilgi sahibi olacaktır.” (Halkın Kurtuluşu, sayı 132, 23 Ekim 1978)

4 Aralık 1978 tarihinde de aynı haber yinelenildi: “RGO Haberleri Türkçe olarak da yayınlanıyor.” (Halkın Kurtuluşu, sayı 138, 4 Aralık 1978)

29 Ocak 1979 günlü Halkın Kurtuluşu Federal Almanya’daki DSM konusunda şu bilgiyi verdi: “Almanya’da RGO (Devrimci Sendika Muhalefeti) işçi sınıfının uluslararası dayanışmasının militan bir örneği.” (Halkın Kurtuluşu, sayı 145, 29 Ocak 1979)

Halkın Kurtuluşu’nun Devrimci Sendika Muhalefeti (DSM) Örgütlenmesi

Vehbi Ersan, Halkın Kurtuluşu Hareketi’nin (TDKP) devrimci sendika muhalefeti aracılığıyla işçi sınıfı içinde çalışma girişimini şöyle özetlemektedir:

“Askeri darbeye kadar yaklaşık 8 ay sürebilen partili mücadelelerinde TDKP’liler, son olarak sendikal çalışmada izledikleri politikayı düzeltme yoluna gittiler. Temmuz 1980’de toplanan Merkez Komitesi, Devrimci Sendikal Muhalefet (DSM) diye formüle edilen politikanın, kendilerini ‘sınıfın çıkarından ayrı çıkarı olan’, ‘sendika düşmanı grup’ durumuna düşürdüğü sonucuna vardı. İşçiler ve sendikalar arasında yayılabilen birkaç gruptan biri olan TDKP’liler, 1978 ortalarından itibaren mevcut sendikalara alternatif illegal sendika önerisi olarak DSM’yi çalışmalarının merkezine koymuştu. DİSK, Türk-İş gibi konfederasyonlar ve onlara bağlı sendikaları ‘faşist’, ‘sosyal faşist’ ya da ‘reformist’ sendika ağlarının elinde, işçi sınıfının örgütlenmesini saptıran, ‘yıkılması’ gereken sendikalar olarak görüyorlardı. İşçiler illegal çalışan DSM’lerde birleşecek, işyeri, işkolu düzeyinde bir araya gelen DSM’ler nihayet il ve ülke bazında genel bir illegal sendikanın çatısı altında toplanacaktı. Bu illegal örgütlenmeye bağlı yasal bağımsız sendikaların kurulması da öngörülmüştü. Ülke çapında illegal sendika kurulması başarısız oldu, ama bazı legal bağımsız sendikalar kuruldu.

“Aslında bu politika, 1975-77 arasında DİSK, TÖB-DER gibi ‘revizyonistlerin yönetimi’ndeki kitle örgütlerinin düzenlediği mitingleri devrimcileştirme yaklaşımının sendikalardaki izdüşümüyüdü. DİSK’e bağlı sendikalardaki çalışma, ‘revizyonistlere karşı savaş’ biçiminde sürüyordu ve kuşkusuz bunu besleyen bir faktör de TKP etkinliğindeki sendika yönetimlerinin düşmanca tutumuydu. TKP’liler de Maocuları, işyerleri dahil hiçbir yerde istemiyordu, her fırsatta da tasfiyeler gerçekleştirdiler. Ama ne olursa olsun, TDKP’nin, sosyalistler açısından işçi sınıfının yegane kitle örgütü durumundaki DİSK’i ‘yıkılması’ gereken sendika olarak görmesi işçiler nezdinde kolay anlaşılacak bir şey değildi, ve nitekim 1980 yazında kendi ifadeleriyle ‘demokratik işçi muhalefetinden koparan’, ‘işçilerin birliğini parçalayan konuma düşüren’ bu politikadan vazgeçtiler. Askeri yönetimin DİSK’i kapatmasının ardından ‘DİSK yaşatma komitelerini’ savunan gruplardan biri TDKP’lilerdi.” (Vehbi Ersan, 1970’lerde Türkiye Solu, İletişim Yay., İstanbul, 2014;212)

TDKP, Komünist Enternasyonal’in 1929 yılından başlayarak uyguladığı ve sekterliğin yol açtığı sorunlar ve dünyadaki gelişmeler nedeniyle 1935 yılında terk ettiği politikayı, 1978 yılında Almanya’da oluşturulan yeni yapılanmadan da etkilenecek aynı yıl Türkiye’de uygulamaya çalıştı ve 1980 yılı yaz aylarında bu politikayı terk etti.

Halkın Kurtuluşu Hareketi kadroları, çeşitli işyerlerinde devrimci sendika muhalefetleri örgütlemeye çalıştı. Örneğin, 27 Kasım 1978 tarihli Halkın Kurtuluşu’nda şu haber yer alıyordu:

“İstanbul Hacı Şakir Sabun Fabrikasında devrimci sendika muhalefeti geliyor. Son yapılan temsilci seçimlerini 6 devrimci aday kazandı. Patronun sömürü ve baskısına karşı mücadele eden işçiler, aynı zamanda işçi sınıfına karşı patrandan yana olan gerici sendikacılığa karşı devrimci sendika muhalefeti yolunda çalışmaktan bir an bile geri kalmadılar. Onların bu mücadelesine önderlik eden proleter devrimci işçiler, kapitalist sömürüye ve Gıda-İş’in revizyonist yönetimine karşı işçi sınıfının çıkarlarını savunarak bu doğrultuda faaliyet yürüttüler. Bu mücadelenin sadece işyerindeki patrona ve sendika ağasına karşı yeterli olamayacağını kavradılar. Her türden sendika ağalığına karşı sınıf sendikacılığının propagandasına önem verdiler.” (Halkın Kurtuluşu, sayı 137, 27 Kasım 1978)

Halkın Kurtuluşu Hareketi, 1980 yılında *DSM Nedir? Niçin Mücadele Ediyor?* başlıklı bir kitapçık yayımladı. Çok az bulunabilen bu kaynağın önemli bölümleri aşağıda sunulmaktadır:

“Giriş

“Proleter devrimci hareketin DSM’leri örgütlemeye başlamasının üstünden birbuçuk yıla yakın bir zaman geçti. Bu süre içinde DSM’ler her soydan sendika ağasına ve burjuvaziye karşı mücadele ettiler. Deney kazandılar, örgütlenmelerini geliştirdiler, sağlamlaştırdılar ve yaygınlaştılar. Kısa sayılacak bu süre içinde sayısız direniş içinde aktif bir biçimde yer aldılar. Birçok direnişi bizzat örgütlediler.

“Sıkıyönetimin işçi sınıfı mücadelesine saldırısını ve yarattığı terör ortamını gerekçe göstererek her soydan sendika ağasının sendikal eylemi hepten durdurma girişimlerinin karşısına dikilen DSM’ler sıkıyönetimin terörüne rağmen iş yavaşlatmaktan boykota, direnişten işgale çeşitli eylemler örgütleyerek, sendikal eylemin üstüne ölü toprağı serpilmesine izin vermediler. Örgütlendikleri her yerde sendikal eylemi yükselttiler. Sendika ağalarının, sıkıyönetimin, patronların mücadeleyi ezme ve saptırma çabalarını boşa çıkardılar.

“DSM’lerin zulme, sömürüye, işçi sınıfının kazanılmış haklarına karşı girişilen saldırılara yiğitçe direnişi, işyerlerindeki sükunete son vermesi, geniş işçi yığınlarını sendikal eyleme çekmesi, bütün düzen savunucularını DSM’lere karşı saldırıya geçirdi. Patronlardan sıkıyönetime, her soydan sendika ağasından sözde sınıf sendikacılarına kadar faşistler, revizyonistler, gericiler, tüm burjuva unsurlar DSM’ne saldırdılar. Onu daha doğarken boğmaya çalıştılar.

“Sıkıyönetim – patronlar – sendika ağaları üçlüsü, DSM yanlısı işçileri tehditten, tutuklamaya, mevki ve para vaadinden işten atmaya kadar varan yöntemlerle DSM’leri ‘ezmeye’ çalıştılar. Her soydan işçi düşmanları bir yandan DSM’ni ortadan kaldırmaya çalışırken, bir yandan da DSM’nin amaçlarını ve mücadelesini karalamak için kampanyaya giriştiler. Aydınlik ve Tercüman gibi, egemen sınıfların has sözcüleri, DSM’ni ‘maceracı’, ‘bozguncu’, ‘sol’ bir örgüt olarak tanıtmaya, DSM’nin mücadelesini karalamaya giriştiler. DHB gibi küçük-burjuva gruplar, aynı teranelerle bunları izledi. Bu da yetmedi, DHY (Devrimci Halkın Yolu,YK) gibi ne idiğü belirsiz bir grup sahte DSM’ler ‘örgütlemeye’ girişti. Bu faşist, reformcu ve revizyonist koronun bir tek amacı vardı: DSM ve mücadelesi hakkında işçilerin kafasını karıştırmak, kuşkulardan yaymak, DSM’nin sınıf içinde kazandığı haklı saygınlığa gölge düşürmek, ona karşı gelişen güveni sarsmak, onu, ‘sol’, ‘bölücü’, ‘maceracı’ bir örgüt olarak tanıtmaya çalışmak.

“Ama bugüne kadar ne yaptılarsa boşa çıktı. Ne faşist ve sosyal-faşistlerin DSM’yi ezme çabaları, ne de sahte DSM’cilerin DSM hakkında kuşku yaratma çabaları DSM’nin mücadelesini, onun işçi sınıfı içinde prestijinin artmasını engelleyemedi. Tersine DSM burjuvazinin, sendika ağalarının, her soydan gerici ve faşistin önüne dikmeye çalıştığı engelleri, her geçen gün daha büyük bir ustalık ve cesaretle bir bir aştı. Her geçen gün daha çok işçiyi, sınıf işbirliğini reddeden mücadele çizgilerinde birleştirerek ilerledi, yaygınlaştı.

“DSM’nin doğru devrimci yolunda başarıyla ilerlemesi, onun düşmanlarını daha da azgınlıktırdı. DSM’nin giderek büyük işkollarında ve işyerlerinde etkin bir alternatif olarak çıkması, yükselen geniş işçi muhalefetine yönünü burjuvazi ve sendika ağalarına yöneltmesi DSM’ne yönelik burjuvazi, polis ve sendika ağalarının saldırılarının kapsamını genişletecektir. Onlar, ellerindeki her olanakla DSM’ni kitlelerden tecrit edip ezmeye çalışacaklardır. Bu, beklenen bir şeydir.

“Bugün DSM’ler belli başlı sanayi merkezlerinde ve sanayinin az çok geliştiği bir çok ilde yaygınlaşmıştır. Kuşkusuz her geçen gün de faaliyetini yaygınlaştırıp, saflarına yeni katılanlarla örgütlenmesini güçlendirecektir. DSM’nin güçlenip etkinliğini attırması ölçüsünde de tüm işçi düşmanlarının DSM’ne yönelttiği saldırılar çeşitlenecektir. Onlar bir yandan DSM’ni bir örgüt olarak tasfiye etmeye çalışırken, esas faaliyetlerini DSM’nin amaçları ve mücadele çizgisi konusunda şüphe yaymaya, DSM’nin amaçlarını karalamaya yönelteceklerdir. Daha bugünden bile bu konuda yoğun bir faaliyet sürdürmektedirler.

“Öte yandan DSM 1,5 yıla yaklaşan mücadelesinde başarısından ve yenilgilerinden dersler çıkararak, ama her zaman sınıfın çıkarlarının tavizsiz savunucusu olarak ilerlemiştir. DSM’nin mücadele ilkeleri ve amaçlarını açıklayan bu broşür, bir yandan DSM’nin mücadelesinden çıkarılan derslerin bir özeti olduğu kadar, aynı zamanda işçi düşmanlarının DSM’ne yönelik saldırılarının niteliğinin teşhirinde geniş DSM tabanı elinde bir silah olacaktır.

“Daha yaygın ve her şart altında, işçi sınıfının devrimci sendikal eylemini sürdürebilecek bir DSM için ileri”

“H.K.” (*DSM Nedir? Niçin Mücadele Ediyor?*;3-7)

“Türk-İş ve DiSK İdeolojik Olarak Emperyalistlere ve Egemen Sınıflara Bağımlıdır.” (*DSM Nedir? Niçin Mücadele Ediyor?*;13)

“Türk-İş ve DiSK Siyasi Olarak Egemen Sınıflara ve Emperyalistlere Bağımlıdır.” (*DSM Nedir? Niçin Mücadele Ediyor?*;17)

“D.S.M. Nedir?

“DSM’nin sendikal eylem içinde etkin bir yer almaya başlaması ve savunduğu tezlerin işçiler tarafından ilgiyle karşılanmasıyla birlikte DSM’ne saldırılar da başladı. Bu saldırıların bir bölümü doğrudan DSM’nin ‘ezilmesi’, ‘yok edilmesi’ne yönelikken, diğer bir bölümü ise; DSM’nin ne olduğu, niçin mücadele ettiğine ilişkin kafa karışıklığı yaratmaya, DSM’ni karalayarak onun sınıf içinde kazandığı saygınlığa gölge düşürmeye, bu yolla DSM’nin yok edilmesine yöneliktir. Özellikle tekkesini ayakta tutmak isteyen DHY (Devrimci Halkın Yolu,YK) işi sahte DSM’ler ‘örgütlemeye’ kadar vardırdı. Aynı adla bir de dergi çıkarmaya girişti. Bir yandan mücadele içinde sendika ağaları ile işbirliği yaparak, öte yandan da DSM’nin ne olduğu ve niçin mücadele ettiği konusunda yanlışlar yayarak DMS’ne duyulan güveni sarsmaya çalıştı. Bugün de bu karşı devrimci faaliyetini sürdürüyor. (...)

“‘DSM nedir?’ sorusuna kısaca şöyle cevap verilebilir: DSM, proleter devrimci hareketin azami ve asgari programının sendikal alana özgülleştirilmiş biçimi olan sınıf sendikacılığı programını benimseyen, bu program doğrultusunda mücadele eden bir sendikadır. Bir sınıf sendikasıdır. Sınıf sendikalarının bugünkü özel koşullardan doğan bir biçimidir.

“Bu tanım doğru bir tanımdır. Ancak, DSM’nin niteliğinin daha iyi anlaşılması için bu tanımlı şöyle açabiliriz:

“DSM Bir Sınıf Örgütüdür:

“DSM’ler işçi sınıfının sınıf olarak, kitlevi olarak örgütlendiği bir sınıf örgütüdür. DSM’nin mücadele çizgisini benimseyen her işçi, dil, din, mezhep, milliyet, cinsiyet, ırk, siyasal düşünce farkı gözetilmeksizin DSM’ye üye olabilir. DSM’nin örgütlenmesi içinde yer alır, seçme ve her kademesine seçilme hakkına sahip olur. DSM’nin safları, polisin, patronun ve sendika ağalarının ajanları dışında her işçiye açıktır.

“DSM Bir Sendika Örgütüdür:

“DSM bugün DHY (Devrimci Halkın Yolu,YK) oportünistlerinin iddia ettiği gibi gelip geçici, bir süre sonra yerini başka bir örgüte bırakacak bir örgüt değildir. DSM, görevi salt sendika ağalığına muhalefetle sınırlı bir örgüt de değildir. DSM bugün ülkemiz sendikal hareketinin içinde bulunduğu koşullara kendi uyarlamış sendikal hareketin bugün içinde bulunduğu duruma uygun biçim kazanmış bir sınıf sendikasıdır. Sınıf sendikasının bir biçimidir.

“Bu niteliğinin bir gereği olarak DSM, işçi sınıfının burjuvaziye karşı yürüttüğü sendikal eylemi sınıf sendikacılığı çizgisine çekmek, burjuva sendikacılık akımları ve sendika ağalarını, işçi sınıfının sendikal eyleminden tasfiye etmek, vb. bir sınıf sendikası sendikal eylem içinde hangi görevlerle yükümlü ise, DSM de aynı görevlerle yükümlüdür. DSM’nin bir binası olmaması, ‘resmi’ bir kuruluş olmaması onun sınıf sendikası olma özelliğine gölge düşürmez, görevlerini yerine getirmesini engellemez.

“DSM Bir Mücadele Örgütüdür:

“Yukarıda sayılan iki özellik göz önüne alındığında, DSM, işyerlerindeki eylemini, salt işyerlerinde patronların uygulamalarına, sendika ağaları ile patronların işbirliğini, yapılan haksızlıkları vb.leri teşhir etmekle sınırlayamaz. O aynı zamanda sendikal eylemin yürütücüsü, bir mücadele örgütüdür. Bu nedenle de; böyle çetin bir görevi yerine getirecek, her koşul altında mücadeleyi sürdürecektir bir biçimde örgütlenmek zorunda olan bir mücadele örgütüdür.

“DSM Bir Muhalefet Örgütüdür:

“Bugün ülkemizde yüzbinlerce işçi reformcu, revizyonist, faşist, korsan vb. sendikaların çatıları altında toplanmıştır ve dışardan yapılacak çağrılarla bu işçiler bu sendikaların niteliklerini kavrayamazlar. Diğer bir deyişle, gerici sendikalar işçilerin gözünde henüz meşru sendikalar. Bu durum DSM’ne bugün bir görev daha yüklemektedir ki; o da bu sendikalar içinde yoğun bir muhalefet yürütmek, bu muhalefet mücadelesinde işçileri sınıf sendikacılığı çizgisine çekmek, burjuva sendikacılık akımlarını ve sendika ağalarını sınıf hareketinden tasfiye etmek. DSM bu faaliyetinde gerici sendikalar içinde ele geçirdiği her mevziyi, bu sendikaların burjuva-bürokrat mekanizmasını kırmak, aynı zamanda bunları adım adım, aşağıdan yukarıya devrimci bir sendikaya, bir sınıf sendikasına dönüştürme imkanını da göz ardı etmez.

“Öte yandan bugün sendika ağalarına karşı tek muhalefet DSM değildir. Çeşitli küçük burjuva akımlar da yalpalayarak da olsa böyle bir muhalefet içindedirler. DSM kendi faaliyeti içinde bütün bu güçleri de sendika ağalığına karşı bir muhalefet çizgisine çekme, en geniş muhalif işçi kesimlerini birleştirme görevini ihmal etmez.

“DSM’nin kendisinin bir sendika olması bu muhalefet görevini gözardı etmesini, küçümsemesini gerektirmez. Tersine, DSM amacına ulaşmak için ciddi ve yoğun bir sendikal muhalefet görevini başarmak, burjuva sendikacılık akımlarını ve sendika ağalarını tecrit etmek zorundadır. Bunun yolu ise sistemli ve sürekli yürütülecek bir muhalefet hareketinden geçmektedir.

“DSM Niçin Mücadele Ediyor?”

“DSM’ler sınıf sendikaları olarak, sınıf sendikacılığının sınıf işbirliğini reddeden mücadele çizgisinde mücadele ediyorlar. Programları da proleter devrimci hareketin azami ve asgari programının sendikal eyleme özelleştirilmiş bir biçimi olan program, sınıf sendikacılığının programıdır. Ve DSM’ler programlarının özü ve muhtevası ile bütün faşist, reformcu, revizyonist, dinci vb. sendikalardan ayrılırlar.

“Bugün ülkemizde var olan gerici sendikaların tümü işçi sınıfını ekonomik mücadelenin dar sınırları içinde tutmaya, ‘ekonomik mücadele her şeydir’ anlayışını yaygınlaştırmaya çalışmaktadırlar. Öyle ki, bu sendikalar, işçilerin ekonomik mücadele ile sömürüden kurtulabileceğini iddia etmekte, bunun için de ‘çok çalışıp’ sendika ağalarının peşinden ayrılmamalarının yeteceğini söylemektedirler. Böylece de onlar bütün çabalarıyla kapitalizmi ebediyen ayakta tutmaya, kapitalizmi yıkmaya yeteneği ve gücüne sahip tek sınıfı, işçi sınıfını, ‘ücretli köleliği’ ortadan kaldırma mücadelesinden alıkoymaya çalışmaktadırlar.

“DSM’ler ise, işçilerin kapitalizmin koşulları içinde sömürü ve zulümden kurtulamayacağını, sömürü ve zulümden kurtuluşun tek yolunun kapitalizmi yıkmaktan geçtiğini söylüyorlar. Bu kavrayışının sonucu olarak da bütün görevlerinin merkezine kapitalizmi ortadan kaldırma görevini koyuyorlar.

“İşte bu iki karşıt anlayış, bütün gerici sendikalarla DSM’ler arasındaki temel farklılığı oluşturur. İki karşıt sendikacılık anlayışının özü bu iki karşıt temeldir.

“Bütün söylenenlerden açıkça anlaşılacağı gibi, DSM’ler öncü bir örgüt değildir. Bu nedenle de kendisine bütün siyasi partilerden bağımsız bir program oluşturmaz. Öyleyse, özü kapitalizmi ortadan kaldırmayı amaçlayan, sınıf işbirliğini reddeden programı nereden alacaktır? Hangi siyasi partinin programından alacaktır? Diğer bir deyişle; DSM hangi siyasal partinin mücadele çizgisini izleyecektir?

“Bu sorunun cevabı da açık:

“Bütün siyasi partiler içinde sınıf işbirliğini reddeden, mücadeleyi kapitalizmin hayatıyetine, onu ortadan kaldırmaya, sosyalizmi kurup komünizme varmayı amaçlayan hangi siyasi parti ise, DSM de programını o partinin programından alacaktır. Bu niteliklere sahip tek parti ise proletaryanın kendi öz partisidir. Nitekim ülkemizde öyle oldu. Proleter devrimci hareketin azami ve asgari programının ortaya konması ve bu programın sendikal alana özgülleştirilmiş ifadesi olan sınıf sendikacılığı programının ilan edilmesiyle ki, sınıf sendikalarının, DSM’lerin örgütlenmesi mümkün oldu.

“DSM’nin uğruna mücadele ettiği programın (aynı zamanda sınıf sendikacılığı programının) ana maddelerini şöyle sıralayabiliriz:

“DSM Kapitalizmi Yıkarak, Sosyalizmi Kurmak ve Komünizme Varmak İçin Mücadele Etmektedir.

“DSM, işçi sınıfının ücretlerinin yükseltilmesi, daha iyi sosyal haklar, iş güvenliği vb. ekonomik haklar için verdiği mücadeleyi yürütenin kendi dolaysız görevi olduğunu bilincindedir. Ancak, yine bilmektedir ki; salt ekonomik mücadele ile işçi sınıfının sömürüden kurtulması olanaksız olduğu gibi ekonomik mücadele de gereği gibi yürütülemez. Çünkü saf ekonomik mücadele alanı burjuvazinin alanındadır. Ve mücadele bu alanla sınırlı kaldıkça her halükârda burjuvazi mücadeleyi yenilgiye uğratmanın bir yolunu bulacaktır. Bu nedenledir ki; DSM, ekonomik mücadeleyi, işçi sınıfının, onun siyasi partisinin yürüttüğü sömürüyü ortadan kaldırma mücadelesine tabi olarak ele alır. Yürüyen günlük ekonomik mücadeleyi kapitalizmin ortadan kaldırılması mücadelesine bağlar.

“Çünkü DSM bilmektedir ki, var olan her türlü zulmün, haksızlığın, sömürünün tüm kötü şeylerin kaynağı kapitalizmdir. Kapitalist sistem ortadan kalkmadan da zulüm ve sömürü ortadan kaldırılamaz.

“Reformcu, revizyonist, faşist vb. sendikalar, işçi sınıfının kapitalizm koşullarında da sömürüden kurtulabileceğini iddia ederek, işçilerin siyasi mücadele ile, sosyalizm mücadelesi ile ilgilenmesinin gereksiz olduğunu söylüyorlar. Ve işçileri kapitalizmin ebedi köleleri olarak eğitmeye çalışıyorlar. DSM bu tür burjuva anlayışları kökten reddediyor. Ücretli kölelik sistemi olan kapitalizmi yıkmayı ve sosyalizm uğruna mücadeleyi bütün görevlerinin merkezine koyuyor.

“DSM Bağımsızlık ve Demokrasi Mücadelesinin En Kararlı Savaşçısıdır:

“Ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke olma özelliği, DSM’nin önüne, sosyalizm için mücadelenin yanı sıra, bağımsızlık ve demokrasi için mücadele görevini koymaktadır. Bu önemli görevin bilincinde olan DSM, sosyalist görevlerini bütün görevlerinin merkezine koyarak, anti-faşist, anti-feodal, anti-emperyalist mücadelenin en ön safında yer alır.

“DSM, her renkten burjuva sendikaların işçi sınıfını sosyalist siyasetten, kendi öz partisinden uzak tutma çabalarını mahkum eder. İşçi sınıfını kendi partisinin mücadele çizgisini izlemeye, partinin önderliğindeki iktidar mücadelesine katılmaya çağırır.

“DSM, faşist, revizyonist ve reformcu sendikaların, faşist-diktatörlüğü aklama, onu koruma çabalarını teşhir eder. Faşist-diktatörlüğe karşı mücadelede işçi sınıfı partisinin çizgisinde mücadeleye katılır.

“DSM orta-çağ kalıntısı feodal, yarı-feodal toprak ağalığının zulmü altında inleyen yoksul köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesini bütün gücüyle destekler. Bu toprakların köylü komiteleri aracılığı ile köylülere devredilmesini savunur.

“DSM, ülkemizi egemenliği altında tutan, bütün dünyada zulmün ve sömürünün kaynağı emperyalizm ve sosyal-emperyalizme karşı bütün emekçi sınıfların yürüttüğü birleşik mücadelenin en başında yer almayı görev sayar.

“DSM, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin ancak UDHD'nin gerçekleşmesi ile başarıya ulaşacağını bilincinde olarak, UDHD mücadelesinde bütün emekçi sınıfların birliğini savunur ve bütün halkın birleşik cephesinde, birleşik cephenin temel dayanağının sınıf sendikaları olduğunun bilincinde olarak hareket eder.

“DSM, ezilen halkların emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı verdiği mücadeleyi var gücüyle destekler.

“DSM İşçi Sınıfının Ekonomik Hakları İçin Giriştiği Mücadeleyi Yürütmeyi Dolaysız Bir Görev Sayar:

“DSM işçi sınıfının daha iyi yaşama ve daha iyi çalışma koşulları için giriştiği mücadelenin öneminin bilincinde olarak hareket eder. Bu mücadelenin abartılarak ‘her şey’ olduğuna karşı çıktığı gibi, küçümsenmesine, ‘ekonomizm’ vb. olarak adlandırılmasına da karşı çıkar.

“DSM, ekonomik mücadeleyi abartan, onu ‘her şey’ olarak göstermeye çalışarak, işçi sınıfının mücadele yolunu karartan gerici sendikaların, ekonomik mücadeleyi bile yürütmediğini, tersine ekonomik mücadele alanında bile işçileri patronlara sattığını teşhir eder.

“DSM, işçi sınıfının ekonomik taleplerinin en kararlı savunucusu olarak, sendika ağaları ile patronlar arasında danışıklı bir dövüğe indirgenen bugünkü toplu sözleşmelerin sınıf işbirlikçisi niteliğini teşhir eder. İşçi sınıfının birleşmiş gücünün burjuvazinin karşısına dikilmesi için mücadele eder.

“DSM gerici sendikaların işçi sınıfını sendikal eylemin dışında tutma çabalarına karşı çıkar ve işçilerin dolaysız bir biçimde sendikal eyleme çekilmesi için mücadele eder.

“DSM işçi sınıfımızın ekonomik alandaki genel taleplerini aşağıdaki gibi tespit etmekte ve bu talepler için işçileri DSM saflarında birleşmeye ve mücadeleye çağırmaktadır:

- İş yasalarında işçi sınıfını sendikal eylemin dışına iten, demokratik bir toplu sözleşmeyi engelleyen yasa maddelerinin iptal edilmesi.
- İş güvenliğini ortadan kaldıran 13 ve 17, 24 vb. maddelerin kaldırılması. İşten atılmaların önlenmesi. İş güvenliğinin sağlanması.
- İşçi sağlığı ve iş güvenliğinin sağlanması. İşçi sağlığına uygun olmayan ve işçilerin çalışma güvenliğinin olmadığı yerlerde çalışmanın yasaklanması.
- 8 saatlik işgününün tarım işkolu dahil her yerde uygulanması.
- 40 saatlik iş haftası, 2 günlük haftalık dinlenme, en az 30 günlük ücretli yıllık izin her yerde uygulanması.
- Zorunlu mesai ve zorunlu cumartesi-pazar çalışmasının yasaklanması.
- Prim sistemi, ücretli teşvik sistemi, akort vb. sömürüyü artıran çalışma sistemlerinin yasaklanması.
- Genel işsizlik sigortasının çıkarılması. SSK primlerinin tümünün patronlar tarafından ödenmesi. SSK'nun işçilerin yönetimine devredilmesi.
- Bütün ülkede işkolları için (tarım işkolu dahil) tek bir asgari ücretin belirlenmesi ve asgari ücretin vergi dışı tutulması.
- Kadrosuz, muvakkat ve sözleşmeli işçiliğin kaldırılması, bütün işçilere kadro verilmesi.
- Eşit işe eşit ücret ödenmesi.
- Çıraklık kurumunun kaldırılması.
- Kadın işçi çalıştırılan bütün işyerlerinde kreş zorunluluğu.
- Kadın sağlığına zararlı işlerde kadın işçi çalıştırılmaması.
- Lokavtın kaldırılması.
- Referandum hakkının yasallaştırılması.
- ‘Toplumsal Anlaşma’ ve grup sözleşmesinin kaldırılması.
- Genel grev, siyasi grev, dayanışma grevi hakkının yasallaştırılması.
- 1 Mayıs'ın İşçi Bayramı olarak yasallaştırılması.
- İş yasalarının tarım işkolunu da kapsayacak şekilde genişletilmesi.
- İşletmelerin işçiler tarafından denetlenmesi ve tekel kârlarının kısıtlanması.

“DSM Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkının Tavizsiz Savunucusudur.

“Ülkemizin iki uluslu, çok milliyetli bir ülke olduğu gerçeğini göz önüne alan DSM, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı'nın (UKKTH) savunulmasını demokrasi ve işçi sınıfının birliği uğruna verilen mücadelenin ayrılmaz bir parçası olarak görür. DSM özellikle ezen ulus şovenizmine karşı mücadele eder. İki ulustan ve çeşitli milliyetlerden işçilerin sendikal birliğini savunur.

“DSM, gerici sendikaların egemen sınıfların Kürt ulusu ve diğer milliyetler üstünde uyguladığı baskı ve asimilasyon politikalarını desteklemelerini teşhir eder. Onların, sendikalar içinde milliyet ayrılıklarını körükleyen, işçi sınıfını milliyet esasına göre bölme çabalarını mahkum eder.

“DSM aynı zamanda; Kürt gerici ve revizyonistlerinin, ulusal baskıyı gerekçe göstererek işçi sınıfı içinde milliyetçiliği yaygınlaştırma çabalarına ve milliyet esasına göre sendika örgütlenme girişimlerine karşı çıkar. Milliyeti ne olursa olsun bütün işçilerin aynı sendikalarda birlikte örgütlenmesini savunur.

“DSM İşçi Sınıfının Ulusal ve Uluslararası Birliğinin Gerçek Savunucusudur:

“DSM’ne bugüne kadar yöneltilen belli başlı saldırılardan birisi de DSM’nin ‘bölücü’, ‘bozguncu’ bir örgüt olduğu suçlamasıdır. Diğer bütün suçlamalarda olduğu gibi bu iddiada tam bir demagojidir. Çünkü, DSM’nin bozduğu sınıfın birliği değil, sendika ağlarının sahte birlik demagojileridir. Çünkü, onların iddia ettikleri birlik, işçilerin şu veya bu gerici sendika birliğidir. İşçi sınıfı bu gerici karargahlar içinde neden birleşecektir? Elbette onların birlik için hiçbir nedenleri yoktur. Bugüne kadarki gelişim de zaten bu sendikalarda birliğin olamayacağını göstermiştir. Sendika ağlarının bütün birlik demagojilerine rağmen bugün gerici sendikalar param parça olmuştur. Bunun sorumlusu DSM değil, tersine burjuvazinin çıkarları doğrultusunda hareket eden, işçi sınıfının birleşeceği zemini yaratmayan, işçi sınıfı içinde burjuvazi lehinde bölücü faaliyet yürüten her soydan burjuva sendikacılık akımları ve sendika ağlarıdır.

“İşçi sınıfının burjuvazinin şu veya bu kanadının çıkarları doğrultusunda değil, kendi uzak ve yakın çıkarları etrafında sınıfın gerçek birliğinin sağlanabileceğinin bilincinde olan DSM, işçi sınıfının uzak veya yakın çıkarlarının tavizsiz savunucusu olarak sınıfın gerçek sendikal birliğinin ancak sınıf sendikalarında, DSM saflarında olabileceğini söylüyor. Bütün işçileri şu veya bu gerici sendikada, şu veya bu sendika ağası etrafında değil, sınıf sendikacılığı çizgisinde birleşmeye ve mücadeleye çağırıyor.

“Çünkü DSM bilmektedir ki, işçi sınıfının sermayeye karşı yürüttüğü mücadelenin başarılı olabilmesi için işçi sınıfının tabanda birliğinin gerçekleştirilmesi bir zorunluluktur. Bu birliğin önündeki en büyük engel burjuvazinin çeşitli kesimlerinin çıkarlarını savunma esasına göre farklılaşmış, faşist, reformcu, revizyonist vb. her soydan, her renkten sendikacılık akımlarıdır. Bu burjuva mihraklar, işçilerin birliğini önlemek için, işçi sınıfının kendi sınıf çıkarları doğrultusunda eyleme çekilmesine, işçilerin ideolojik ve siyasi tartışmalara çekilmelerine, işçi sınıfının birliğini bozucu(!) olduğu gerekçesiyle karşı çıkmaktadırlar. DSM bu tür sahte birliklere ve bu tür birlik demagojisine karşı çıkar. DSM işçi sınıfının gerçek birliğinin sınıfın yakın (daha iyi yaşama mücadelesi) ve uzak (kapitalizmi yıkma) çıkarlarının savunulması temelinde olacağının bilincinde olarak hareket eder.

“Bu temel gerçeklerden kalkan DSM:

“Gerici sendikaları ve her soydan burjuva sendikacısını, sendika ağlarını işçi sınıfının sendikal birliğinin önündeki en büyük engel olarak görür ve onların sendikal eylemden tasfiyesi için uzlaşmaz bir mücadele yürütür.

“DSM, ırk, dil, din, milliyet, cins farkı gözetmeksizin bütün işçilerin sendikal birliğini savunur. Bu tür ilkel ayrımları körükleyen burjuvazi ve onun işçi sınıfı içindeki uzantılarını mahkum eder.

“DSM işçi sınıfının çeşitli tabakaları arasındaki ayrılıkların (hizmet işçileri, sanayi işçileri, tarım işçileri vb.) körüklenmesine karşı çıkar. Bütün işçilerin sendikal birliğini savunur.

“DSM salt ulusal değil, ama aynı zamanda işçi sınıfının uluslararası birliğinin de en kararlı savunucusudur. Uluslararası planda birleşmiş burjuvaziye karşı işçi sınıfının da uluslararası planda birleşmeden mücadele edemeyeceğini bilen DSM, sosyalizmin büyük öğretmenlerinin ‘BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!’ çağrısını yürekten destekler.

“DSM, bütün ezilen ulusların emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı yürüttükleri ulusal kurtuluş, bütün kapitalist ve revizyonist ülkelerdeki proleterlerin sosyal kurtuluş mücadelelerini proleter enternasyonalizmi anlayışının gereği olarak bütün gücüyle destekler.

“DSM Burjuva Sendikacılık Akımlarını ve Sendika Ağlarını İşçi Sınıfının Sendikal Eylemi İçinden Tasfiye Etmek İçin Mücadele Eder.

“Bugün sendikaların hemen tamamı faşist, reformcu, revizyonist vb. burjuva sendikacılık akımlarının ve bu akımların temsilcisi olan sendika ağlarının yönetim ve denetimi altındadır. Burjuvazi işçi sınıfı içindeki bölücü, yozlaştırıcı faaliyetini işçi sınıfı içinde kendi uzantısı olan burjuva sendikacılık akımlarına, sendika ağlarına dayanarak yürütmektedir. Bu gerçekten kalkan BSM, burjuva sendikacılık akımlarına ve sendika ağlarına karşı yürüteceği mücadeleyi burjuvaziye karşı yürütülen sendikal eylemin bir parçası olarak ele alır. Çünkü DSM bilmektedir ki; işçi sınıfının sendikal eyleminin ilerletilmesi, sınıfın sendikal birliğinin gerçekleştirilmesi bu burjuva unsurların sınıf hareketinin dışına atılmasıyla mümkün olacaktır.

“DSM sendika ağları arasındaki çelişmelerden, sendikal eylemi ileri götürecek bir biçimde yararlanır. Ancak ağalar arasında bu iyi (!), diğeri kötü ağadır gibi bir ayırım yapmaz. Mücadelesini, faşist, reformcu,

revizyonist her soydan ağaya karşı yürütür. Bir ağaya karşı mücadele ederken diğerini güçlendirebilecek bir tavra girmez.

“DSM, gerici sendikalar arasında git-gel biçiminde olan sendika değişikliklerine, bu yolla bu sendikaların hiç olmazsa bir kısmı için işçi sınıfı içinde hayaller yayılmasına karşı çıkar.

“DSM, sendika ağalarının patronlarla işbirliği politikalarını, gerici sendikaların bürokratik yapılarını, anti-demokratik tüzük ve uygulamalarını teşhir eder. DSM, bu sendikaların içindeki işçi yığınlarını sınıf sendikacılığı çizgisine çekmek, kendi saflarında, örgütlemek için mücadele eder.

“DSM, gerici sendikaların anti-demokratik tüzüklerine ve uygulamalarına karşı çıkarak sendikal demokrasiyi savunur. Sendika demokrasisi mücadelesini, bu sendikaların niteliklerini teşhir etmenin, bürokratik mekanizmalarını parçalamanın, işçi sınıfını sendika ağalarına karşı mücadeleye çekmenin, sendika ağalarını yıkmamanın bir parçası olarak görür.

“DSM Hangi Özellikleri Taşır?

“DSM’nin kendine has özelliklerini şöyle sıralayabiliriz:

“a) DSM bir sınıf sendikası olarak bir yandan birleşik cephenin temel direkleri, öte yandan işçi sınıfının burjuvaziye karşı giriştiği sendikal eylemin yürütücüleri, işçi sınıfının örgütlenme ve mücadele merkezleri olması gerektiği göz önüne alındığında: DSM ‘dar kapıcı’ olamaz. Aynı zamanda DSM bir öncü örgüt değil, bir kitle örgütü, işçi sınıfının sınıf olarak örgütlendiği bir sendika, sınıf sendikasıdır. Bu nedenle, DSM sadece ileri işçileri kendi çatısı altında toplamakla yetinmez. O, mücadele çizgisini benimseyen her işçiye, ‘ben DSM yanlısıyım’ diyen her işçiye kendi çatısı altına alacak bir biçimde örgütlenir.

“b) DSM’ne sınıf işbirliğini reddeden bir çizgide mücadele etme yeteneğini sağlayan onun proleter devrimci hareketin mücadele çizgisini izliyor olmasıdır. DSM’nin bu çizgide mücadeleyi sürdürebilmesinin belirleyici koşulu ise; DSM içinde proleter devrimcilerin etkin bir biçimde faaliyet sürdüremeleridir. Diğer bir deyişle, DSM proleter devrimciler tarafından örgütlendiği ve yönetildiği ölçüde sınıf sendikacılığı çizgisinde bir mücadele sürdürebilir. Proleter devrimci hareketle DSM arasında ancak böylesine sıkı bir bağ, DSM’ni sınıf sendikacılığı çizgisinde tutmanın garantisi olabilir.

“Kuşkusuz bu söylenenlerden proleter devrimcilerin bulunmadığı her hangi bir birimde DSM’nin örgütlenemeyeceği anlamı çıkmaz. Proleter devrimciler uygun ilişkiler kurarak bu tür birimlerde de DSM’ni örgütleyebilir ve onu sınıf sendikacılığı çizgisinde mücadeleye çekebilirler ve çekmelidirler. Kaldı ki, DSM’nin sınıf sendikacılığı çizgisinde bir mücadele sürdürebilmesi için her yerde illa proleter devrimcilerin onun yönetiminde fiilen yer almaları da gerekmez. Bir çok yerde yönetimde demokrat işçiler olabilir ve proleter devrimciler, DSM ve geniş yığınlar içinde faaliyet sürdürerek DSM’nin sınıf sendikacılığı çizgisinde yürümesini sağlayabilirler, sağlamalıdır da.

“c) DSM’nin, merkezine kapitalizmi yıkmayı koyduğu, işçi sınıfının yakın ve uzak çıkarlarının tavizsiz savunulması temelinde işçi sınıfının birleştirilmesi, burjuvaziye karşı giriştiği sendikal eylemin yürütülmesi ve bir bütün olarak burjuvaziye karşı verilen mücadelenin bir parçası olarak sendika ağalığının burjuva sendikacılık akımlarının işçi sınıfının eylemi içinden tasfiye edilmesi görevi DSM’nin kapsamlı bir mücadele yürütmesinin zorunluluğunu açıkça ortaya koyar. Bu kapsamlı görevi yerine getirmek için DSM, bir yandan her soydan gerici sendikaların teşhiri, işçi sınıfına taleplerin kavratılması, sosyalizmin propagandasının yaygınlaştırılması, burjuva sendikacılık akımlarının işçi sınıfı içinde yaymaya çalıştıkları hayallerin yıkılması vb. için sistemli ve sürekli bir propaganda ajitasyon faaliyeti örgütlerken, bir yandan da mücadelenin esas alanlarında, üretim birimlerinin en alt ünitelerine kadar DSM örgütlenmesini yaymak ve sınıfı DSM içinde toplayacak boyutlarda örgütlenmesini geliştirmekle karşı karşıyadır. Ancak böylesine yaygın ve sistemli bir faaliyetle burjuvazinin saldırıları püskürtülebilir, sendika ağaları alt edilebilir.

“d) Mücadelenin önüne dikilen barikatları ancak işçi sınıfının birleşmiş gücünün aşabileceğinin bilincinde olan DSM, bürokrasiden arınmış, koşulların elverdiği en geniş demokrasiyi uygulayan, ilerleyen her işçinin DSM’nin her kademesinde görev alabilmesi için önünü açan bir örgütlenmeyi gerçekleştirmeye çalışır. Aynı zamanda DSM, demokrasiyi sadece bir seçme ve seçilme hakkı olarak görmez. DSM sendikal demokrasinin ancak yığınların sendikal eyleme dolaysız bir biçimde katılmasıyla gerçekleşebileceğini gözden kaçırmaz. Dahası DSM sendikal demokrasiyenin, kararların kollektif bir biçimde oluşturulduğu kollektif bir biçimde uygulandığı ve bu mücadele süreci içinde sınıfa kendi öz taleplerinin kavratıldığı canlı bir eylemi anlar. Seçme ve seçilme hakkı da böyle bir perspektif içinde anlam kazanır.

“e) İşçi sınıfının yararına olan her şeye saldıran patron-hükümet-sendika ağası üçlüsü, hiç kuşkusuz işçi sınıfı üstünde oynadıkları oyunu bozmaya, tekerlerine çomak sokmaya yönelen DSM’ne de azgınca saldıracaklardır. Daha bugünden basınıyla, işten atmasıyla, tehditle, sıkıyönetim terörüyle DSM’ne saldırıya geçmişlerdir. Öte yandan egemen sınıfların faşist diktatörlüğü, programına kapitalizmi ortadan kaldırma görevini koyan bir sınıf sendikasını ezmek için elindeki bütün olanaklarla saldıracaktır. DSM bugün içinde bulunan bu durumları gözdardı edemez. O, bir yandan burjuvazinin ideolojik saldırılarını püskürtmek için silahlanır, bir yandan da

örgütsel olarak bu saldırılara karşı koyabilecek biçimleri yaratmak, örgütlenmesini, her koşul altında eylemini sürdürebilecek bir düzeye çıkarmakla karşı karşıyadır. Bu nedenle DSM her özel koşulda mücadelenin ilerletilmesini en uygun örgütlenme biçimleri kazanabilecek esnek ama sağlam bir örgütsel yapıyı amaçlar.

“Açıktır ki; bir kitle örgütü olarak DSM, örgütlenmesini daraltarak, daha az sayıda bir işçiyi kendi saflarında tutarak illegalitesini koruyamaz ve burjuvazinin saldırılarını püskürtemez. Tersine DSM, ancak kitleler içinde mümkün olduğu kadar genişlediği, geniş işçi yığınlarını kendi saflarına çektiği ve yığınların örgütlü gücünü burjuvazinin karşısına diktiği ölçüde kendisini koruyabilir ve burjuvazinin saldırılarını alt edebilir.

“f) DSM’nin temel örgütlenme alanı üretim birimleridir. DSM her üretim biriminde mümkün olduğu kadar yaygın bir örgütlenmeyi amaçlar. Birimlerdeki DSM grupları, birimin en alt ünite ve bölümlerine kadar DSM’nin örgütsel mekanizmasını örgütler ve DSM’ne katılan her işçi bu mekanizma içinde yer alır. DSM’nin, iş, işkolu ve ülke düzeyindeki merkezileşmesi aşağıdan yukarıya, birimlerden başlayarak gerçekleşebilir.”

“DSM gerici sendikalar içinde çalışmayı reddetmez.”

“DSM gerici sendikaların yönetimini almayı bir amaç değil, bir araç olarak görür.”

“DSM’nin gerici sendikalar içindeki faaliyetinin esası bu sendikalar içindeki geniş yığınları sınıf sendikacılığı çizgisine kazanmaktır.”

“DSM gerici sendikalar içindeki faaliyetinde, sendika ağaları ile ‘barış içinde birarada yaşama’yı reddeder.”

“DSM, gerici sendikalar içindeki faaliyetinde programından herhangi bir taviz vermeden mücadelesini sürdürür.”

“DSM’nin ittifak anlayışının esası, sendika ağalarını dışlamak, sendika ağalığına karşı yükselen muhalefeti sınıf sendikacılığı çizgisine çekmektir.”

“DSM yasalarla sınırlı bir sendikal eylem anlayışını reddeder. (...)

“Sınıf sendikacılığının programı (aynı zamanda DSM’nin programıdır) ise, bütün görevlerinin merkezine kapitalizmi yıkma görevini koymuştur. Hiçbir kapitalist düzen ise kendisini yıkacak bu programın uygulanmasına izin veren yasalar yapamaz, yapmaz. Bu nedenle de, DSM yasalara rağmen bir mücadele çizgisi izlemek zorundadır. (...)

“İşçi sınıfı sadece yeni haklar kazanmak için değil, kazanılmış hakları korumak için bile yasa dışı eylemlere başvurmak zorunda kalmaktadır. 1970 15/16 Haziran eylemleri, DGM direnişi işçi sınıfımızın kazanılmış haklarını korumak için başvurduğu yasa dışı eylemlerdir. Eğer bu eylemlere başvurulmasaydı bugün kullanılan bir çok hakkın geri alınacağı açık bir gerçektir.

“İşte bütün bu nedenlerden dolayıdır ki, DSM yasalarla sınırlı bir sendikal eylem anlayışını reddeder ve yasalara rağmen bir sendikal eylem çizgisini savunur. (...) DSM’nin eyleminin sınırını belirleyen, işçilerin o somut anda birleşmiş güçleri ile gidebilecekleri sınırdır. Yoksa, eylemin şu yasa yada tüzük maddesine uygun olup olmadığı değil.”

“DSM toplu sözleşme taleplerinin doğrudan işçiler tarafından tespit edilmesini savunmaktadır.”

“DSM, işçi temsilcilerinin toplu sözleşme görüşmelerini katılmasını ve gelişmelerden işçilerin sürekli olarak bilgilendirilmesini savunur.”

“DSM imzalanma aşamasına gelen toplu sözleşme metninin işçilerin onayına sunulmasını, ancak işçilerin çoğunluğu tarafından onaylanan metnin imzalanmasını savunur.”